opusdei.org

Carta del prelat (maig 2013)

L'Ascensió del Senyor és una oportunitat, assenyala el prelat, per "examinar com ha de concretar-se la nostra adhesió a la voluntat divina". Aquesta i altres festivitats del mes de maig centren la carta mensual.

02/05/2013

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Mes de maig: un temps ric en festes litúrgiques i en aniversaris de l'Obra.

Desitgem recórrer de la mà de la Verge, la nostra mare, que ens porta sempre al seu fill i, per ell i amb ell, l'Esperit Sant i a Déu Pare. Des d'ara demanem a la Mare de Déu que ens acompanyi molt de prop, que ens obtingui sempre gràcies abundants per ser dòcils al Paràclit -com ella ho va ser- i així semblar-nos més i més al seu fill Jesús.

En les setmanes transcorregudes des de l'elecció del papa Francesc, hem contemplat els afanys de renovació interior que s'han produït en tanta gent, perquè són moltes les persones que han manifestat públicament la necessitat d'apropar-se de nou o amb més freqüència al sagrament de la penitència. Agraïm al Senyor aquests dons mirant, en primer lloc, d'aprofitar-los a fons cada un de nosaltres, alhora que maldem per ajudar els nostres parents, amics, companys de feina o d'estudi a què es decideixin a emprendre diàriament -

com nosaltres mateixos hem de fer-una vida cristiana plenament coherent amb la fe que professem.

Prosseguint l'exposició dels articles del Credo, aprofundim en el misteri de l'Ascensió del Senyor. Creiem, en efecte, que Jesucrist, un cop ressuscitat, va pujar al cel, seu a la dreta del Pare [1] . Aquesta solemnitat que celebrarem aquest mes -el dijous dia 9, o el diumenge 12 en els llocs on s'ha traslladat- ha de suposar per a tots un aturada, recordant-nos el fi feliç a què som cridats. Aquesta veritat ens recorda, al mateix temps, un fet històric i un esdeveniment de salvació. Com a fet històric, l'Ascensió «senyala l'entrada definitiva de la humanitat de Jesús en el domini celestial de Déu, d'on tornarà; però, mentrestant, l'amaga als ulls dels homes» [2] . Ara es troba present en l'eucaristia, de manera sacramental, però, en el seu ésser natural, es troba només en el Cel,

d'on vindrà a la fi dels temps, ple de glòria i majestat, per jutjar-nos a tots.

L'evangelista que relata amb més detall aquest esdeveniment és sant Lluc. Al principi del llibre dels Fets escriu que el Senyor, *després de la passió es presentà a ells* [davant els Apòstols i altres deixebles] *i els donà moltes proves que era viu: durant quaranta dies se'ls va aparèixer i els parlava del Regne de Déu* [3] . També narra que, durant una de les aparicions als Apòstols, el Senyor els obrí els ulls perquè comprenguessin les Escriptures. *I els digué: -Així ha estat escrit que el Crist patís i ressuscités d'entre els morts al tercer dia, i que es prediqués en el seu nom la conversió per a la remissió dels pecats a totes les nacions, començant des de Jerusalem. I vosaltres sou testimonis d'aquestes coses* ***[4]*** .

Sant Josepmaria va considerar moltes vegades aquestes escenes, en

les reunions familiars que solia tenir amb nombroses persones. En una ocasió, per exemple, convidava els qui l'escoltaven a pensar en el Senyor després de la Resurrecció, ***quan parlava de moltes coses, de tot el que li preguntaven els seus deixebles. Aquí ho estem imitant una miqueta, perquè vosaltres i jo som deixebles del Senyor i volem canviar impressions*** [5] . I, en un altre moment, afegia: ***els parlava com parlem nosaltres ara aquí: igual! Això és la contemplació: tracte amb Déu. I la contemplació i el tracte amb Déu ens porten al zel per les ànimes, a la fam de portar fins Crist als qui s'han apartat*** [6] .

Però tornem al moment de l'Ascensió, quan Jesús *els dugué a fora, fins a Betània, i alçant les seves mans, els beneí. I mentre els beneïa, es va separar d'ells i fou endut cap al cel* [7] . En una de les últimes audiències, reflexionant sobre aquest misteri, el

papa Francesc es preguntava: **quin és el significat d'aquest esdeveniment? Quines són les seves conseqüències per a la nostra vida? Què significa contemplar Jesús assegut a la dreta del Pare?** [8] .

El Senyor va pujar al Cel com a Cap de l'Església: se'n va anar a preparar-nos un lloc, com havia promès [9] . «Ens precedeix en el regne gloriós del Pare, perquè nosaltres, membres del seu cos, visquem amb l'esperança de ser un dia eternament amb ell» [10] . Tanmateix, per entrar amb Crist a la glòria, cal seguir els seus passos. El papa fa notar que, mentre puja a Jerusalem per a la seva última Pasqua -en què anava a consumar el sacrifici redemptor-, **Jesús veu ja la seva meta, el Cel, però sap amb certesa que el camí que el retorna a la glòria del Pare passa per la creu, per l'obediència al designi diví d'amor a la humanitat (...).**

També nosaltres hem de tenir clar, en la nostra vida cristiana, que entrar a la glòria de Déu exigeix la fidelitat diària a la seva voluntat, fins i tot quan aquesta requereix sacrifici, quan requereix, en ocasions, que canviem els nostres programes [11] . No oblidem, filles i fills, que no hi ha cristianisme sense creu, no hi ha veritable amor sense sacrifici, i mirem d'ajustar la nostra vida diària a aquesta realitat joiosa, perquè significa donar els mateixos passos que va seguir el Mestre, que és el *camí, la veritat i la vida* [12] .

Per això, la gran festa de l'Ascensió ens convida a examinar com ha de concretar-se la nostra adhesió a la voluntat divina: sense rèmores, sense lligams al nostre jo, amb la determinació plena, renovada en cada jornada, de cercar-la, acceptar-la i estimar-la amb totes les nostres forces. ***El Senyor no ens oculta que aquesta obediència rendida a la***

voluntat de Déu exigeix renúncia i donació d'un mateix, perquè l'Amor no demana drets: vol servir. Ell ha recorregut primer el camí. Jesús, ¿i tu, com obeïes? Usque ad mortem, mortem autem crucis (Phil 2, 8), fins a la mort i mort de creu. Cal sortir d'un mateix, complicar-se la vida, perdre-la per amor de Déu i de les ànimes [13] .

La Sagrada Escriptura conta que, després de l'Ascensió, els apòstols *se'n tornaren a Jerusalem amb gran goig. I eren contínuament en el temple, beneint Déu* [14] . Uns dies abans, en anunciar Jesús que perdrien la seva presència sensible, s'havien omplert de tristesa [15] ; ara, en canvi, es mostren plens de goig. Com s'explica aquest canvi? Perquè, amb els ulls de la fe, fins i tot abans de l'arribada visible de l'Esperit Sant, **comprenen que Jesús, encara que es sostregui a la seva mirada,**

roman sempre amb ells, no els abandona i, a la glòria del Pare, els sosté, els guia i intercedeix per ells [16] .

També ara, per la fe, sabem que Jesucrist continua amb nosaltres i en nosaltres, mitjançant la gràcia, amb el Pare i l'Esperit Sant, i en la sagrada eucaristia. És el nostre suport i la nostra fortalesa, el germà gran, l'amic més íntim, que mai no ens abandona, especialment en els moments de tribulació o de lluita. **Com afirma sant Joan en la seva primera carta, ell és el nostre advocat: què bonic sentir això! Quan un és citat pel jutge o entra en un plet, el primer que fa és buscar un advocat perquè el defensi. Nosaltres en tenim un que ens defensa sempre, ens defensa de les insídies del diable, ens defensa de nosaltres mateixos, dels nostres pecats! (...). No tinguem por d'anar-li a demanar**

perdó, a demanar benedicció, a demanar misericòrdia! [17] . Ens afanyem per moure'ns en la presència de Déu, passi el que passi? Sabem acollir les seves disposicions? Amb quina intensitat l'invoquem?

La certesa que el Mestre ens acompanya, constitueix una altra conseqüència del fet de l'Ascensió, que ens omple de pau i d'alegria. Una joia i una pau que necessàriament hem de comunicar als altres, a totes les persones que passen al nostre costat, i especialment als qui pateixen -potser sense adonar-se gaire- a causa de la seva llunyania de Déu. Com recalcava sant Josepmaria en escriure sobre aquesta festa, ***tenim una gran tasca davant nostre. No podem romandre quiets, ja que el Senyor ens va declarar expressament: negocieu fins que jo torni. Mentre esperem el retorn del Senyor, que tornarà a prendre possessió plena del seu***

Regne, no ens podem estar amb els braços plegats. L'extensió del Regne de Déu no és tan sols una feina oficial dels membres de l'Església que representen Crist, perquè n'han rebut els poders sagrats. Vos autem estis corpus Christus (1 Cor 12, 27), vosaltres també sou cos de Crist, ens indica l'Apòstol, amb el mandat concret de negociar fins a la fi [18] .

Aquest mes, dedicat en molts països a Maria, ha estat sempre a l'Obra un temps especialment apostòlic. El nostre Pare ens va ensenyar a anar de romiatge a una ermita o església dedicada a la Mare de Déu en companyia -si és possible- d'algun dels nostres amics o companys. Tots comptem amb l'experiència que, en tornar després a la vida normal –la feina, la família—

, l'afrontem amb una càrrega interior nova, que la nostra Mare ens

aconsegueix per encaminar o reencaminar-nos al seu fill Jesús. Em ve a la memòria el primer romiatge del nostre Pare a un santuari marià -a Sonsoles, a Àvila: demà es compleix un nou aniversari- i la inoblidable novena a la Mare de Déu de Guadalupe de l'any 1970, en la qual amb tanta fe va resar per l'Església, pel papa i per l'Opus Dei. Us suggereixo que, en el romiatge de maig d'aquest any, anem molt units a aquestes intencions que el nostre fundador segueix tenint en el Cel.

A la segona meitat del mes, el dia 19, la litúrgia ens presenta la solemnitat de la Pentecosta, i el diumenge següent, la festa de la Santíssima Trinitat. El Paràclit, ara com en l'època apostòlica i sempre en la vida de l'Església, és qui enforteix els cristians i els comunica valentia per anunciar Jesús pertot arreu. Mediteu allò que va succeir després de la mort d'Esteve, el primer màrtir.

Aquell dia -es diu concisament en el llibre dels Fets- *va començar una gran persecució contra l'església de Jerusalem, i tots, fora dels apòstols, es dispersaren pels territoris de Judea i Samaria* ***[19]*** . Aquella persecució, en lloc de frenar el creixement de l'Església, va portar com a conseqüència l'extensió fora dels confins de Jerusalem; es va implantar en nous llocs, a noves gents, fins i tot en persones que no pertanyien al poble d'Israel, com eren els samaritans. El mateix li va passar a sant Pau durant els viatges apostòlics.

En considerar aquests successos, recordats en les lectures del temps pasqual, en bona lògica hauríem de preguntar-nos: Dono jo testimoni de la meva fe en Crist? Demano a Déu que m'augmenti aquesta virtut teologal, juntament amb l'esperança i la caritat, especialment en aquest Any de la fe? Supero amb decisió els

respectes humans i altres impediments que em retreuen de la tasca apostòlica? M'ajuda a ser audaç la consideració que Jesús ressuscitat camina al meu costat per totes les sendes de la meva vida ordinària? Acudeixo sovint al sagrari per demanar-li més pietat en el tracte amb ell i amb la seva santíssima Mare? Escoltem les preguntes que ens fa el papa Francesc: **tu i jo, adorem el Senyor? Acudim a Déu només per demanar, per agrair, o ens adrecem a ell també per adorar-lo? (...). Adorar el Senyor vol dir donar-li a ell el lloc que li correspon; adorar el Senyor vol dir afirmar, creure -però no simplement de paraula- que únicament ell guia veritablement la nostra vida** [20] .

El mes passat vaig anar un viatge ràpid al Líban; com sempre, vaig comptar amb la vostra ajuda per impulsar la tasca apostòlica dels

fidels de la prelatura en aquest estimat país, cruïlla de l'Orient mitjà. Acompanyat per totes i per tots, vaig pregar davant la Mare de Déu del Líban, al santuari d'Harissa, demanant especialment per la pau a tota aquella zona i a la resta del món. No desistim de recórrer a la Mare de Déu en totes les necessitats de l'Església i de la societat. És l'actitud que la nostra Mare ens ensenya a la festa de la Visitació, l'últim dia del mes: fomentar en tot moment la disposició de servir els altres en les diverses circumstàncies que es presenten, com Maria va servir la seva cosina Elisabet.

Presenteu a la Mare les meves intencions: no hi ha res d'egoisme en aquesta petició, perquè -entre moltes- hi és la vostra fidelitat quotidiana, traçada amb alegria, amb perseverança, amb fam de santedat personal i de zel apostòlic. Pregueu a la Mare de l'Església que obtingui de

la Trinitat Santíssima, per a l'Església sencera i per aquesta petita part de l'Església que és la prelatura, molts sacerdots, plenament entregats al seu ministeri. Encomaneu de manera especial als nous preveres de l'Obra, que rebran l'ordenació sacerdotal el proper dia 4, perquè siguin -com desitjava el nostre Pare- sants, doctes, alegres i esportistes en el terreny sobrenatural.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre pare

+ Xavier

Roma, 1 maig 2013

.....

[1] *Missal Romà* , Símbol nicenoconstantinopolità.

[2] *Catecisme de l'Església catòlica* , n. 665.

[3] *Ac* 1, 3.

[4] *Lc* 24, 46-48.

[5] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 29-X-1972.

[6] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 3-XI-1972.

[7] *Lc* 24, 50-51.

[8] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 17-IV-2013.

[9] Cf *Jn* 14, 2-3.

[10] *Catecisme de l'Església catòlica* , n. 666.

[11] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 17-IV-2013.

[12] *Jn* 14, 6.

[13] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 19.

[14] *Lc* 24, 52-53.

[15] Cf *Jn* 16, 6.

[16] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 17-IV-2013.

[17] Ibid.

[18] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 121.

[19] *Ac* 8, 1b.

[20] Papa Francesc, Homilia a la Basílica de Sant Pau extramurs, 14-IV-2013.

© Prælatura Sanctae Crucis et Operis Dei

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-maig-2013/ (04/02/2026)